

IVANA NOVÁKOVÁ

The illustration is a dark, atmospheric watercolor painting. In the foreground, a woman in a grey hooded cloak stands with her hands on her hips, looking towards the right. Behind her, a large, dark, jagged rock formation rises. In the background, a silhouette of a castle with multiple spires and towers is set against a sky of warm, blended colors like orange, yellow, and pink, suggesting a sunset or sunrise. The overall mood is mysterious and dramatic.

ZPAČKANÉ
KOUZLO

Ivana Nováková
Zpackané kouzlo

1. vydání

vydáno v červenci 2019 jako 88. publikace
vydal Pavel Kohout (www.kknihy.cz)

ISBN 978-80-7570-148-0 (epub)

ISBN 978-80-7570-149-7 (mobi)

ISBN 978-80-7570-150-3 (pdf)

Sotva jsem v davu uchazeček zaregistrovala onu krasavu, blondýnku něžnou, věděla jsem, že moje šance získat toto zaměstnání se limitně blíží nule. Možná vám to připadá zvláštní, když příběh čtete. Kdybych vám ho vyprávěla, hned byste věděli, kolik ušlo.

Já totiž nejsem krásná. Nemůžu říct, že nejsem hezká, jenže hezký je každý, kdo má dvě oči, nos a všechny zuby. V případě střetu s prvoplánovou krasavicí nemám šanci.

Nejrozumnější by pochopitelně bylo se sebrat a vypadnout. Zapít někde žal čajem a zakousnout chlebičkou. Možná bych v tomto případě potřebovala něco drsnějšího, jako třeba kafe s dortem. Dobře, měla jsem vypadnout na panáka.

Smůla je, že tu práci fakt potřebuju. Akutně, nutně a bezpodmínečně. Takže si odstojím hodinku dvě, než se díky narůstajícímu zpoždění dostanu na řadu, nervy mi potečou někam do kanálu, abych pak mohla plna sil a optimismu odpovídat na stupidní otázky typu:

„Mohla byste nám říct něco o sobě?“

„Proč máte zájem právě o toto zaměstnání?“

„Jaké jsou vaše největší kvality?“

Jedna členka hodnotící komise, obzvlášť zákeřná baba, konkurzní otázky ještě upgradovala na vyšší verzi, když se mě zeptala: „A jaká je, podle vás, vaše slabá stránka?“

A pochopitelně vítěz top ten: „Jaká je vaše představa o platovém ohodnocení?“

Zkusíme odpovědět podle pravdy:

Jsem totální životní smolařka. Před rokem jsem dokončila vysokou školu v poměrně neperspektivním oboru. Od té doby se plácám mezi úřadem práce, různými brigádami a pokladnou v supermarketu. O toto zaměstnání mám zájem především proto, že jsem naprosto bez peněz. Je lhostejné, co budu dělat, hlavně když dostanu zapláceno. Dobře, úplně

jedno to není, ale případné katastrofické scénáře se už pohybují v mantinelech protizákonné činnosti. V rámci legislativních norem беру cokoli.

Nejvyšší kvality? Ochota položit pro výplatu zdraví a život.

Slabá stránka? Těch mám tolik, že bychom tu seděli do zítřka.

Moje představa o platovém ohodnocení? Líbila by se mi jakákoli částka začínající na minimální mzdě.

Je vám zřejmé, že pravdivě se na konkurzech neodpovídá. Pevně si mačkám ruce, aby nebylo vidět, že se třesou. Usmívám se. Pokouším se uvolnit napjatá ramena. Mluvím v naučených větách. Co jiného může hodnotící komise, propána, čekat, když pokládá typizované dotazy?

„Na firmě S&K Invest mě nejvíc zaujala její obchodní strategie a důraz, který při vši obdivuhodné expanzi klade na environmentální otázky dopadu své produkce.“

Dodám několik odpapouškovanych dat a frází z internetových PR stránek této obří korporace a zákeřná ježibaba se lehce pousměje. Dál pokračuji v oslavném chorálu, jak ráda bych patřila k vítěznému týmu organizace. K mým největším kvalitám patří – jak jen je ta básnička? – flexibilita, spolehlivost, tvůrčí myšlení, tah na branku, schopnost týmové spolupráce. Slabé stránky? Pokus o provinilý úsměv – obávám se, že jsem kvůli práci ochotna zanedbávat svoje blízké.

Na chodbu jsem se vypotácela po obvyklých zaklínacích formulích typu – jak jste si všimla, uchazečů o tuto pozici máme víc (plná hala), do konce příštího týdne vám dáme vědět, jak jsme se rozhodli. Časová ztráta dvě hodiny. Sebevědomí na nule, nervy v kýblu. Teď už to ani chlebiček, kafe nebo půl litru vodky nezachrání. Ach jo.

Nosem jsem pochopitelně narazila na krasavu, která s lehkým sebevědomým úsměvem popíjela břečku z automatu. Oblečená v dokonalém kostýmku Prada si změřila moje laciné a nepadnoucí hadry. Kdyby tušila, že hodnotí mé elitní oblečení, umřela by smíchy. Ted' mě napadá – neměla bych jí to říct?

Konec srandy.

Při pohledu na blondýnu se zbytky mých nadějí na zaměstnání u S&K Invest rozplynuly jako jinovatka na slunci. Zamířila jsem k ostrůvku tramvaje. Miluju hromadnou dopravu.

„Jak to dopadlo?“ zavolala z kuchyně spolubydlící Dana, sotva jsem odemkla dveře. Pověsila jsem klíče na háček, skopla boty pod botník, servala sáčko a hodila na věšák.

„Do týdne mi dají vědět.“ Zachováváme přísnou neutralitu.

Dana se nedala odbýt a vyběhla do miniaturní předsínky. „Jak vypadala konkurence?“

„Katastrofa jako obvykle. Představ si komickou vložku, jak jsem se pokoušela vysvětlit, proč chci pracovat jako asistentka, ačkoli mám vystudovaný cestovní ruch. Padaly tam vtipy lepší než v Teorii velkého třesku.“ S povzdechem jsem zavrátila oči a zapadla na toaletu.

„Půjdeš s námi do hospody zapít žal?“ navrhla ta dobrá duše, když jsem trochu resuscitovala.

No, to bych moc ráda, jenže: „Jsem úplně bez peněz. Jestli rychle něco neseženu, nemám příští měsíc na nájem. Jděte sami a připijte mi na úspěch. Já jdu pročítat pracovní servery.“

„Víš, kdyby to nevyšlo, já bych toho zas tak moc nelitovala,“ pokračovala Dana v masáži mé psyché. „Ten inzerát zněl strašně divně. Kdo potřebuje asistentku dvacet čtyři hodin denně? Tobě by nevadilo být ve dne v noci k ruce nějakému hlavounovi?“

„Upřímně? Za ty prachy ne. Opravdu si myslím, že bych to zvládala. Mám obskakovat tlupu zpovíkaných turistů nebo jednoho kravat'áka? Jaký je v tom rozdíl?“

Dana po mně hodila opravdu soucitným pohledem. Ona měla kliku. Získala zaměstnání snů v Národním muzeu hned po absolutoriu. Díky jejímu stálému příjmu jsme si mohly dovolit tohle nuzné bydlení. Jenže mě přepadala pocit, že se jí charita vůči mé osobě začíná zajídat. Každým dnem jsem čekala, že nežádoucí spolubydlíci vyexportuje pod most a do volné postele nastěhuje Lukáše.

„Pojedeš o víkendu domů?“ zeptala se nevinně.

A je to tu! Potřebuje volný kvartýr.

„Jo, napíšu mámě, aby mi poslala nějaký prachy.“

Kdo lže, ten krade. Já se zasekla v první fázi. Matku o peníze požádat nemůžu, protože mi je nedává. Ona půjčuje. Sice bezúročně, ale už jí visím dvě výplaty. Sotva něco vydělám, vždycky si nárokuje potřebný podíl.

Pakárna!

Potřebuju práci!!!

Když je štěstí unavený, sedne si i na vola. Tentokrát muselo trpět těžkým únavovým syndromem, protože mě pozvali do druhého kola.

Tak jo. Pokusila jsem se trochu zhodnotit svůj zevnějšek, ale kde nic není, ani Kovářová nebere.

V hale výše jmenovaného syndikátu jsem, to byste neuhodli, narazila na blondýnku něžnou. Usoudila jsem, že si mě hodnotící komise vybrala, abych té dobročce dělala stafáž. Blondýna šla na řadu přede mnou. Z místnosti, v níž probíhal pohovor, se ozývaly výbuchy smíchu. Pokud jsem napoprvé byla nervózní, dnes bych bez potíží ušejkrovala margaritu, jak se mi klepaly ruce. A uvažovala jsem, podle čeho lze v průběhu jednoho dvou rozhovorů vedených v těžce formálním duchu vybrat vhodnou kandidátku.

„Prosím, slečno Kovářová,“ vyzval mě sympatický muž středních let. Personalista.

Něco se ve mně zlomilo. Sejmul mě pocit, že nezáleží na tom, co umíte, nýbrž jak to prezentujete. Není důležité, jací jste, ale jak vypadáte. Momentálně nebylo v mé moci se této filozofii přizpůsobit.

Komisi jsem začala odpovídat pravdu.

Zeptali se, co bych dělala v modelové situaci. Letíme na kongres do Madridu, letadlo kvůli poruše přistane někde v Pyrenejích, oprava bude trvat dvanáct hodin, kongres začíná za šest hodin, manažer, jemuž asistujete, tam má klíčový příspěvek.

„Můžu zopakovat učebnicové řešení z kurzů time-managementu. Jenže to si můžete přečíst v příručkách. Pravda je taková, že nevím. Za krizových okolností se obecně nechovám hystericky nebo zbrkle, ale zatím jsem se nikdy nedostala do situace ohrožení života. Nevím, jak bych v takovém případě zareagovala, jestli bych byla schopná v klidu poskytnout první pomoc, nebo bych omdlela zděšením.

Používám praktické uvažování a myslím, že umím docela slušně zhodnotit rizika. Jsem hráč spíš na jistotu, ale dokážu se přizpůsobit a neutíkám před rizikem. Příkladem budiž moje účast v konkurzu na vámi nabízené zaměstnání.“

V průběhu mého pohovoru se teda nikdo smíchy za břicho nepopadal.

Když došlo na mé dotazy, pokusila jsem se upřesnit otázku, která ve mně trochu, ale opravdu jen mírně vyvolávala nejistotu. Jednou z podmínek pracovní pozice byla naprostá a permanentní dosažitelnost. Co si pod tím mám představit?

Členové komise se po sobě podívali. „Správně. Je nezbytné, abyste se přestěhovala do sídla firmy a byla našemu manažerovi plně k dispozici nepřetržitě čtyřicet hodin denně sedm dní v týdnu. Bohužel to bude znamenat radikální omezení osobního života, ale s tím jsme počítali v platovém ohodnocení. Zaměstnání je časově limitováno, pracovní smlouvu byste uzavřela na rok.“

A pak mi řekli zmiňované finanční ohodnocení.

Musela jsem nasucho polknout. Za tyhle prachy (i v hrubém) bych byla ochotna poskytovat sexuální služby. A zčervenala jsem. Mám se na to zeptat? Není to fakt drzé? A potřebuješ sůl? Kurva, potřebuješ. Tak jo.

„Máte ještě pořád zájem u nás pracovat?“

„Ovšem. Proto jsem přece tady.“

„Dobrá. Do týdne vám dáme vědět.“

Takže třetí kolo? Semifinále? Finále? Zvedla jsem se a odkráčela středem. V hale už bloncka nepostávala. Teď bych na panáka zašla.

Jakože jsem v peněžence měla hotovost tak akorát na čaj. A ten si můžu uvařit doma.

Na ostrůvku tramvaje jsem si uvědomila, jaký je nádherný květnový den. Modrá obloha, lehký větřík, příjemně teplo. Akáty a hlohy opojně voněly. Podél obrubníků vedly cestičky ze spadných okvětních plátků, které z chodníků spláchla noční přeháňka. Okraje louží zdobil zlatý lem z pylu. Nějak mě to smířilo s nevyhnutelnou prohrou.

Tramvaj dorazila s duněním a hysterickým zvoněním. Nalezla jsem dovnitř a pověsila se na tyč. Sledovala jsem ruch velkoměsta za oknem a v hlavě mi zelo podivné prázdno. Pojedu domů, plánovala jsem. Uvařím si čaj. Svalím se do křesla s knihou. Vyberu nějaký echt veselý příběh. Přímo k popukání.

Akorát jsem vystoupila na Kulaťáku, abych vlezla do metra, když se v kabelce rozeřval mobil. Ohlásila jsem se na neznámé číslo.

„Dobrý den, tady Mach, S&K Invest. Ještě stále máte zájem u nás pracovat?“

Co je to za blbou otázku? „Samozřejmě ano.“

„Tak vám s radostí oznamuji, že jste byla vybrána na místo asistentky vrcholového manažera naší firmy. Blahopřeji, slečno Kovářová. Jak jsme se domlouvali, nastoupíte ihned. Dostavte se, prosím, zítra po osmé hodině k nám na personální oddělení, abychom mohli vyřídit formality.“

Juch!!!

Pracovnice personálního oddělení mě vedla luxusní prosklenou chodbou v budově generálního ředitelství k výtahům. Chovala se profesionálně příjemně a mně se svíraly vnitřnosti nejistotou. Zírala jsem na její kostým, který cenou několikanásobně převyšoval všechny věci, které jsem vláčela sbalené ve sportovní tašce. Doufám, že součástí platu bude i ošatné. Nebo že dostanu aspoň malou zálohu předem, abych si mohla koupit něco ucházejícího na sebe.

Na personálním se vyjádřili, že by to neměl být problém. Jenže já se taky nezeptala na plná ústa, že. Tak nějak zatím držím situaci za pačesy. A teď, v kabině výtahu svištícího vzhůru k nejvyšším patřům budovy, trnu obavami.

Zastavili jsme úplně nahoře. Vystoupili jsme na malou podestu, z níž vedly jediné dveře přímo naproti výtahové šachtě. Ty se otevřely a objevil se vysoký, rozložitý a téměř holohlavý muž. Přeměřil si mě černýma očima a beze slova natáhl ruku, aby popadl zavazadlo. Personalistka mi představila pana Tluchoře, komorníka, (Boha jeho!), a vrátila se do kabiny.

Svalovec mě pohybem hlavy vyzval, abych vstoupila.

No potěš koště.

(Potřebuješ, kurva, ty prachy? Potřebuješ!)

Jak se dalo očekávat, octla jsem se uprostřed luxusu a nádhery. Velká vstupní hala se utápěla ve slunečním svitu, který sem proudil ohromným vypouklým světlíkem ve stropě. Komorník nečekal, až si ukrotím krk, a rychle pokračoval do chodby vpravo. Před jedněmi dveřmi se zastavil a otevřel je. Gestem mě vyzval ke vstupu. Z toho, že mi k nohám položil tašku a s lehkou úklonou se odporoučel, jsem pochopila, že se jedná o můj pokoj.

Apartmá?

Něco tak hustýho lze v klidu kombinovat s komorníkem z Addamsovy rodiny a permanentní pohotovostí. Otázkou zůstává, jak to půjde do veršů s mým šatníkem. Vlastně s celou mou osobou. Hlavně klid.

Nejdřív jsem jen tak stála a provozovala panoramatický náhled. Strýček Fester mě odvedl do místnosti s prosklenou stěnou, za níž následovala rozlehlá terasa se spoustou květin. Salónek byl zařízený nízkým světlým nábytkem, pohovka, luxusní kožená křesílka, taburet, cože – domácí bar? televize, nějaké hi-fi, no super! Popojedem. Napravo vedly široké posuvné dveře do ložnice s velkorysou přistávací plochou a naprosto úchvatným ložním prádlem. Bože, super, super, super!!!

Takže jsem navštívila koupelnu. Jo, nic není bez kazu. Uprostřed mramorové nádhery jsem drahnou chvíli zkoumala, jak se vlastně pouští voda. To dám, mám vysokou školu! Na háčcích visely ručníky a župany utkané z tak jemného froté, že na jeho výrobu nejspíš bylo použito chmýří z andělských křídel. Žertuju.

A nejlepší vtip nakonec. Šatna. Místnost velká jako byt, co jsme dosud obývaly s Danou. Cha chá! Všechny věci, které jsem přinesla, by se vešly do nočního stolku vedle postele. Vyrovnala jsem svoje hadříky a pověsila je na ramínka. Vypadalo to hrůzostrašně. Jako ohromná lednice, ve které leží jeden oschlý lístek salátu. Zavřela jsem dveře obludária a šla se věnovat příjemnějším věcem.

Čas na průzkum terasy. Trpím šílenými závratěmi. A tady jsem se octla opravdu hodně vysoko nad Prahou. Jo, slyšíte dobře – nad Prahou! Doslova a do písmene zlatá vyhlídka. Jen si uvařit kafe, svalit se do brutálně luxusních ratanových křesílek a čumět. Já to tedy беру, šéfe! Kdyby tohle viděla blondýnka něžná, určitě by mě nechala zavraždit na zakázku. Cha!

Rázné zaklepání na dveře přerušilo slastné snění a šupem mě vrátilo do reality. Jsi tu pracovně, pamatuješ? Tak hybaj!

Za dveřmi stála asi padesátiletá paní. Na první pohled jsem ji tipla, no to je fakt trapný, na hospodyně. Pozdravila jsem.

„Jmenuji se Agáta Veselá a pracuji u pana Thomase jako hospodyně. Vítám vás. Prošla jste si apartmá? Jste spokojená?“

Zdržela jsem se vtipných komentářů, že chybí zlacené kliky a podlaha intarzovaná perletí. Naopak jsem ji horlivě ujistila, že je všechno v nejlepším pořádku. Podle Zákoníku práce jsem ještě ve zkušební době, to nebudu pokoušet.

Ustoupila do chodby a pokynula. „Následujte mě, prosím.“

Prováděla mě bytem, který se rozkládal, jak jsem tipovala, přes půlku budovy.

Obývací pokoj dosahoval rozměrů rytířského sálu na honosném zámku. Nebudu popisovat zařízení, nalistujte si libovolný časopis o designovém interiéru. Bylo mi sympatické, že všechny barvy ladily do přírodních a spíše světlých tónů. Nelíbí se mi černý nábytek. A všude stála spousta rostlin, taky pěkné. Takže si představte místo televize domácí kino, jako dekorace koncertní křídlo, prosklená stěna na terasu.

Paní Veselá, říkejte mi Agáto, prosím, předvedla, jak se zatahují na prosklených plochách žaluzie.

V další místnosti se nacházela knihovna. Naprosto boží! Podél zdí stály vysoké police plné svazků. Budu muset odhalit, v jakém schématu jsou srovnané. Rozhodně jsem neočekávala svůj vlastní domácí systém – padni, komu padni. Regály vyčnívaly i směrem do místnosti a tvořily přirozené členění prostoru na útulnější kouty, kde stálo vždy nějaké křeslo nebo aspoň lavice nebo taburet, a pochopitelně lampa. Napadlo mě, zda to není kapku přepych pro jednoho člověka. Tím myslím tajuplného kravaťáka.

„Nevíte, kdy se pan Thomas se mnou hodlá setkat?“ nadhodila jsem opatrně problém, který mi pomalu začínal vyplňovat celou operační paměť.

„Nejsem informována o jeho rozhodnutích a programu. Dnes se ubytujte a seznámte s prostředím.“

Hospodyně se otočila v prachové záři slunečního svitu mezi tisícovkou knih. Z jejího gesta, jak očima lehce zabloudila cestou ke mně, mi zatrnulo.

„Agáto, vy... nevidíte?“

„Šedý zákal.“ Pokrčila smířeně rameny. „Mám dosud zbytky zraku a pan Thomas byl s mými službami vždy naprosto spokojen.“

„Jste obdivuhodná,“ vykoktala jsem. „téměř to není poznat. Ale šedý zákal je, aspoň myslím, možné operovat, není to tak?“

„Mám bohužel ještě další zdravotní komplikace, vysoký tlak a podobně. Doktoři pořád čekají na příznivější okolnosti.“ Nedala mi příležitost vyplácnout další třeskutě vtipnou hlášku a pokračovala v exkurzi.

Kuchyň a jídelna. Ukázala mi lednici, vinotéku (hustý!), kávovar, informovala o časech, v nichž se podávají hlavní jídla. Samozřejmě je plně v mé kompetenci si mimo uvedené intervaly vzít všechno, nač budu mít chuť. Poprosila jsem o čaj.

Na nejkrásnější město světa padal tmavomodrý soumrak. Dřepěla jsem na terase a upíjela čaj. Představa, že se při večeři uvidím se svým zaměstnavatelem, byla naivní.

U ohromného stolu v jídelně bylo prostřeno pro jednoho člověka. Pro mě. Agáta obsluhovala. Cítila jsem se příšerně. Navíc jídlo jako kdyby vyskákalo z lifestyleových časopisů, takové to úchvatné, pohledné nic plné lanýžů, kaviáru a citrónové trávy (vymyslím si, nepoznám nic z toho). Snědla jsem všechno, měla jsem děsný hlad. A pak jsem

poprosila Agátu, jestli by nemohla nechávat jídlo v kuchyni u bufetového pultíku, pokud budu jíst sama.

„Jak si přejete,“ zněla hrůzostrašná odpověď.

Tak sedím na ratanovém křesílku pod noční oblohou a uvažuji, co tady vlastně skutečně budu dělat. A proč vybrali právě mě? Samozřejmě, u pohovoru jsem lhala, jako když tiskne. Jenže oni zjevně taky. Jsme si sice hezky fifty-fifty, otázkou ale zůstává, zda došlo k partnerství typu win-win. Jednoznačně okupuji nejnižší příčku potravního řetězce.

Ruch města sem doléhal velmi vzdáleně. Mé úvahy nabraly směr od zářivých výšin k temným kanálům. Ani zlatá vyhlídka vydělaného bohatství nedokázala plně odstínit černé obavy.

Hele, to nech momentálně plavat, přikázala jsem si rázně. Nic hrozného se zatím nestalo. Podivnost situace musíš zvládnout se ctí. Být na tvém místě krasava, už do sebe lije balantýnku z baru a sleduje telenovely na televizi o úhlopříčce sto dvacet čísel. Užívej si. Kdo ví, jak dlouho bude pohoda trvat, a posléze budeš litovat, že jsi strávila tenhle překrásný večer pochybami.

Dobrá. Hrnek jsem odložila na stolek, zvedla se, došla k zábradlí a opřela se. Dole zářily miliony elektrických světýlek a nahoře občas blikla statečná hvězda, která prorazila světelné znečištění velkoměsta. Nádhera, nádhera.

Vládl tu takový klid, ticho složené ze vzdáleného hukotu v ulicích a šumění listů po terase rozmístěných ibišků, oleandrů a palem, že jsem poskočila leknutím, když jsem zaslechla podezřelý šramot. S trhnutím jsem se otočila tím směrem. Byly to kroky? Ježka jsem v téhle výšce vyloučila jako nesmysl. Takže člověk? Srdce se mi rozbušilo strachy.

Terasa samozřejmě vedla podél všech místností tohoto křídla bytu. V druhé půli, nalevo od vstupní haly, se nacházely soukromé pokoje pana Thomase, jak mi sdělila Agáta. Vstup přísně zakázán. Jasan, nejsem pitomá.

Stála jsem a brejlila do houstnoucí tmy plné falešných přísvitů a matoucích stínů.

„Je tu někdo?“ zaútočila jsem na medailové pozice soutěže o nejstupidnější hlášku roku. Srdce se mi mohlo zbláznit. V uších hučela rozbouřená krev, takže mi připadalo, že se ozývá víc podezřelých zvuků, než by mělo.

Ve chvíli, kdy jsem spatřila záblesk, jakýsi relikt pohybu, to má vyděšená psychika nezvládla. Kdo uteče, vyhraje, aneb zachraň se, kdo můžeš! V běhu jsem vrazila na terase do stolku a rozbila hrnek. Třemi skoky jsem zapadla zpět do pomyslného bezpečí svého pokoje. Zavřela jsem za sebou posuvné dveře tak rychle, jak to šlo. Zasekly se jenom na chvíličku. Okamžitě jsem zatáhla žaluzie, přeběhla pokoj a zamkla dveře z chodby.

No potěš koště!

Napadlo tě, náhodou, promluvil můj vnitřní antivirák, že přesně tohle chování se neslučuje s pracovní náplní?

Jo? A odhadneš, chytráku, jak brzy by po mně začali známí a příbuzní pátrat, když jsem všem nahlásila, že na rok odjíždím a nebudu dostupná? A kdo by se vlastně obtěžoval? Možná matka, protože by se pídila po pohledávkách.

Už blbnu, usoudila jsem, když jsem si v koupelně opláchla obličej. Mohl to být pták. V té tmě se zaleskly... asi oči. Znovu se mi sevřely útroby. Uvědomila jsem si, že to zcela jistě byly oči. Ve výšce člověka. Strýček Fester? Neblázni! Uklidni se!

Vysprchovala jsem se a zalezla do postele.

Jak se mi tady ta nádhera navečer líbila, tak jsem si ji momentálně nedokázala užít. Naopak. Ležela jsem v hedvábí, v ústech hořkou pachut', srdce mi tlouklo jako blázen. Něco jsem v houstnoucí tmě na terase viděla. Něco... strašlivého...

Vstala jsem nechutně brzy. Jednak jsem toho moc nenaspala, a i chvilkové dřimoty byly podbarveny tak úděsnými sny, že skutečnost vykazovala jednoznačně lepší parametry. Navíc mě mučil vzrůstající pocit nesplněné povinnosti. Jsem tu jako zaměstnanec. Byť to zní úchylně, jedná se o jedinou věc, která mě drží při zdravém rozumu. Jsem připravena podávat pracovní výkony.

Až v pusté kuchyni mi doteklo, že jsem se dostavila minimálně o dvě hodiny dřív, než byla stanovená oficiální doba snídaně. V pět rozhodně vstávat nemusím. Můj intelekt evidentně prodělával restart. Kéž by se rychle srovnal.

Pokusila jsem se o přípravu kávy, což se podařilo. Drobné, bezvýznamné plus. Našla jsem nějaké pečivo a nasoukala to do sebe. Včerejší večere chutnala prazvláštně a energetický náboj konvertoval k nule. Zapomněla jsem zmínit, jsem opravdu dost štíhlá, a jak už to takoví týpci mívají, trpím permanentním hladem a snědla bych, co vidím. Metabolismus mi jede na plný výkon.

S hrnkem kouřící, sladké kávy jsem zamířila do knihovny. V této dimenzi se dostávám pravidelně do časových smyček, kdy já mám pocit, že uběhlo sotva pět minut, a ve vnějším světě mezitím uplynou hodiny. Momentálně mě tento paradox může spasit.

Bloumáním mezi regály jsem odhalila poměrně průzračný systém řazení knih abecedně podle autorů v rámci obsahových témat. Je vám, doufám, jasné, že žádnou Sophii Kinsellu nebo Meg Cabotovou jsem nenašla, ale nemusí přijít přívalové deště, stačí, když lehce mrholí. Nevyspalý, vykořeněný a osamělý člověk rád vezme zavděk Jane

Austenovou, Čapkem či Shakespearem. Agatha Christie taky dobrá. A jéje, hurá, sláva, vivat, Terry Pratchett.

„Podává se snídaně.“

Agátin hlas mě probral k vědomí. Samozřejmě jsem si sedla do křesla s Herculem Poirotem a usnula jak dřevo. Bože, to je trapné!

Vyběhla jsem na chodbu.

„Dobré jitro. Promiňte, mohla byste mi ukázat, kde tady odkládáte věci na úklid? Včera jsem se něčeho lekla na terase a rozbila hrnek. Zametu střepy.“

Stála v chodbě a počkala, až dorazím. Nevidoucímá očima mě vcelku přesně lokalizovala.

„Už jsem to uklidila,“ oznámila klidně. „Tady se nemáte čeho bát,“ dodala se stopou výčitky.

„Omlouvám se.“

Tak jo, jídlo leželo nachystané na barovém pultíku.

„Agáto, už jste jedla?“

„Proč se ptáte, slečno?“

„Asi bych se cítila líp, kdybych nestolovala sama. Pan Thomas se nepřidá?“

„Pan Thomas si přál snídani do soukromých pokojů.“

S povzdechem jsem přikývla. Upřela jsem na ni, pevně věřím, psí pohled, načež mi doteklo, že na ni zabírat nebude. Chtěla jsem ji požádat, jestli bychom nemohli jíst všichni dohromady. Ona by mi vyhověla. Strýček Fester nejspíš taky. Oba z povinnosti. Cítila bych se potom líp? Asi ne.

Věnovala jsem se snídani. O míchaných vejcích, čerstvých loupácích či másle si můžu nejspíš nechat zdát. Rýpala jsem se v grapefruitovém

salátu. Agáta mě zpovídala ze stravovacích zvyklostí. Jím všechno. Opravdu cokoli. Tedy vyjma melounu. Nechutná vám? Ne, je mi po něm zle. To je hodně divné. No jo, já vím.

Pak jsem začala s výslechem já. „Jaká je pracovní pozice pana Thomase ve firmě?“

„Tuto otázku s vámi probere on osobně.“

„Jestli můžu být tak drzá, kdy?“

„To záleží pouze na něm.“

Odevzdaně jsem její tautologii akceptovala.

„Jaký je? Myslím pan Thomas jako zaměstnavatel?“

„Co chcete slyšet, slečno?“

Zadívala jsem se z okna ven. Kuchyň vedla na opačnou stranu budovy s výhledem na Dejvice, Šárku a Suchdol. Všechno zalité ranním sluncem.

„Podepsala jsem pracovní smlouvu, která stanovuje, že zastávám funkci asistentky na plný úvazek. A šéf se mi dosud ani nepředstavil. Zahrnul mě luxusem, který není k vidění ani v hollywoodských filmech, ale stravuje se o samotě ve svých pokojích. Vám by to nebylo divné, Agáto? Co se tady vlastně po mně žádá doopravdy?“

„Proč myslíte, že bych vám to já měla říkat?“ pronesla se silným podtónem rozladění.

„Protože jste jediný člověk, který se mnou vůbec mluví. Mohu se aspoň zeptat, co bych teda měla celý den dělat, než pracovní povinnosti panu Thomasovi dovolí, aby si našel chvilku a taky mě do nich zapojil?“

Hospodyně se zhluboka nadechla a zase vydechla. Jsem drzá? Jo, já vím.

„Dělejte si, co je vám libo. Za knihovnou máte zařízenou pracovnu včetně počítačového vybavení. Pan Thomas zjistil, že jste zpracovala velmi zajímavou diplomovou práci. Můžete klidně pokračovat v dalším výzkumu.“

Vyrazila mi dech. Virtuální šéf se o mě zajímal? (Neučinilo tak jeho HR oddělení?)

Takže jsem se vydala na průzkum pracoviště. Počítač. Fajn. Najela jsem na mail. Nemáte žádnou novou zprávu. Co se dá dělat. Zkusíme předpověď počasí? A není to lhostejné? Jeden dva hudební klipy na YouTube, ale při jejich sledování ve mně vzrůstal pocit nepatřičnosti. Tohle bych přece v zaměstnání dělat neměla.

Otevřela jsem diplomku. Můj konzultant si jí velice cenil a zkušební komisi jsem naprosto oslnila. Mluvílo se o jejím publikování v odborných časopisech. Mluvílo. Tak ses vykecal a odchod na párek.

Zase jsem soubor zavřela a věděla, že už jej nikdy nechci ani vidět. Pokud bych totiž na něm dál chtěla pracovat, jenom drobnou závadou by byla okolnost, že by bylo dobré pokračovat v průzkumu, případně aplikovat nové poznatky v praxi. A to se neslučovalo s mou momentální pracovní náplní.

Horší bylo, že se mi udělalo hořko v ústech z pocitu, jak úžasný efekt mělo moje relativně náročné studium. Nula, nula, nic. Mám-li být upřímná, všem potenciálním zaměstnavatelům byl titul inženýrky spíš na překážku. Na vysokoškolské pozice mě nechtěli, na středoškolské jsem byla přehnaně kvalifikovaná. A na obsazení současné pozice absolvovaná škola neměla nejmenší vliv, tím jsem si začínala být jistá.

Vypnula jsem počítač, vstala od stolu, opustila místnost a zavřela dveře.

Byla jsem nevyspalá. Nervózní. Pociťovala jsem obavy. Začínala jsem se nudit.

Obývací pokoj byl zalitý sluneční září, prostupující skrz prosklenou stěnu. Jak jsem otupěle stála, uvědomila jsem si, že zírám na ohromné